

Educația și răscumpărarea

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să _____, să _____, să _____, să dea _____ în neprihănire.” (2 Timotei 3:16)

Biblia ne relatează o istorie lungă despre Dumnezeu și poporul Său. Uneori, ea este văzută ca o poveste de dragoste care nu a funcționat, cel puțin pentru o vreme. Sau poate fi văzută ca o poveste despre un Tată și copiii Săi răzvrățiți care, până la urmă, ajung să-L înțeleagă.

Dar, pentru obiectivele pe care le are în vedere studiul din această săptămână, vom descoperi în relatarea biblică o altă temă, și anume, cea despre un învățător și elevii lui. Ei continuă să nu reușească să treacă testele, însă El le explică răbdător lecțiile iar și iar, până când unii le învață.

Istoria biblică nu este diferită de istoriile noastre omenești, pe care le cunoaștem atât de bine – cu o singură excepție. Istoria lui Dumnezeu și a poporului Său are asigurat un sfârșit fericit, atingerea obiectivului. Harul divin arătat față de copiii Lui garantează acel rezultat. Responsabilitatea umană din cadrul acestei relații a fost adesea înțeleasă greșit și chiar temută de mulți care au considerat-o împovărătoare. Dar, în realitate, istoria biblică este în esență o invitație de a-L cunoaște pe Dumnezeu și a înțelege voia Lui. Într-adevăr, răscumpusul nostru cel mai important la harul Său este să învățăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Nu putem câștiga acest har, dar putem să învățăm despre el, iar educația creștină, în esența ei, este învățătura despre acest har.

1. Cum l-a creat Dumnezeu pe om și ce s-a întâmplat după păcătuire?

Geneza 1:26,27 _____

Geneza 5:1,3 _____

Expresia „după chipul lui Dumnezeu” i-a captivat pe mulți interpreți ai Bibliei de-a lungul secolelor. Care este acest chip după care au fost creați primii oameni? Înseamnă oare că Dumnezeu S-a uitat în oglindă și a modelat noua Sa făptură ca să semene cu El Însuși? Sau înseamnă că omul se aseamănă cu Dumnezeu mai mult decât oricare altă formă de viață? Ori se referă la o asemănare spirituală și intelectuală și la o compatibilitate între Creator și om? Scripturile nu dau o explicație clară cu privire la această expresie, cu toate că cercetătorii au dat multe interpretări, pornind de la Scriptură, despre ce ar putea însemna. Totuși, putem vedea că acest chip s-a schimbat după păcătuire, motiv pentru care Ellen G. White a scris că obiectivul educației este de a reface în om chipul Creatorului său. – Vezi *Educație*, pp. 14–16.

Cum poate educația să atingă acest obiectiv? Să nu uităm că Dumnezeu ne-a făcut ca să avem o relație cu El, ca aceea dintre părinți și copiii lor. El ne-a creat după chipul Lui, la fel cum părinții pământești au copii după chipul lor (Geneza 5:1), pentru ca El să ne crească pentru a fi copii ai Lui, care aparțin familiei Sale; El poate să comunice și să lege o prietenie cu noi. Chipul lui Dumnezeu este mai mult un „chip spiritual” care permite ca două ființe, una dumnezeiască și cealaltă omenească, să aibă o comuniune a gândurilor. Aceasta se întâmplă în procesul educației, mai întâi în cămin, între părinți și copii, iar mai târziu la școală, când învățătorii preiau sarcina educației. Evident, făcându-ne după chipul Său, deosebiți de multe alte forme de viață, Dumnezeu a avut în vedere acest proces al educației, pe care noi îl cunoaștem atât de bine. El a făcut astfel ca să ne poată învăța, și noi să putem învăța de la El, până când chipul Său (gândul Său) se reflectă în noi.

Istoria răscumpărării este o istorie a educației, de la creațiune până la întrupare și de la întrupare până la re-creațiune. Dumnezeu este învățătorul, iar cerul este o școală pentru toate timpurile. – Vezi Ellen G. White, *Educație*, p. 301.

Care sunt implicațiile acestui gând pentru angajamentul nostru de a da o educație creștină în cămin, în biserică, în școală, în universitate și în viață?

Biblia folosește multe nume pentru Domnul Isus – Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Fiul omului, Mântuitorul, Răscumpărătorul, Domnul, Mielul lui Dumnezeu –, ca să menționăm doar câteva. Dar pentru cei care L-au cunoscut cel mai bine în timpul celor trei ani și ceva de misiune publică în Iudeea și Galileea, El a fost învățătorul. Îl numeau „Maestru”, sau „Rabbi”. Ambii termenii înseamnă „Învățător”.

Prin urmare, profesia și lucrarea de învățare trebuie să fi reprezentat o modalitate deosebit de potrivită pentru Isus de a-Și îndeplini lucrarea Sa publică. Într-un fel, lucrarea Lui de răscumpărare este înrudită cu lucrarea de învățare. Pe deasupra, acest lucru a fost prezis de Isaia, evanghelistul Vechiului Testament.

2. Ce spunea profetul Isaia despre lucrarea lui Isus ca învățător?

Isaia 11:1-5,9 _____

Una dintre cele mai frumoase profeții mesianice din Scriptură se găsește în Isaia 11. Versetele 1-3 îl descriu pe Mesia în termeni didactici – El avea să ofere cunoștință, sfat, înțelepciune și pricepere. Pasajul se încheie cu făgăduința extraordinară: „Pământul va fi plin de cunoștința Domnului ca fundul mării de apele care-l acoperă.” Poate că asemenea învățături din Scriptură au inspirat-o pe Ellen G. White să afirme că lucrarea de educare și cea de răscumpărare sunt una. – Vezi *Educație*, p. 30.

Citește Ioan 3:1-3. Nicodim I se adresează lui Isus ca unui învățător și, ulterior, el identifică darurile lui Isus ca învățător venit de la Dumnezeu, datorită semnelor pe care El le-a făcut, și anume, minunile și modul în care înțelegea sensul vieții. Isus a fost de acord, dacă nu cu titlul conferit Lui, sigur cu originea darurilor Sale de învățător, când i-a răspuns lui Nicodim că trebuie să se nască din nou pentru a vedea (sau pentru a înțelege, dar și pentru a intra în) Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că autoritatea de a-i învăța pe alții, chiar și în cazul Domnului Isus, vine de la Dumnezeu.

A-i învăța pe alții este un dar de la Dumnezeu. Domnul Isus a avut acest dar și autoritatea Lui divină este recunoscută de cei care primesc învățătură.

Ce rol avem noi în împlinirea profeției din Isaia 11:9?

3. Care este rolul Scripturilor în educația creștină?

2 Timotei 3:14-17

Uneori *Tora*, termenul folosit pentru prima parte a Bibliei, este tradus cu „Legea”, probabil, și pentru că în aceste cărți sunt multe legi. Dar *Tora* înseamnă în realitate „învățătură”, sau „îndrumare”. Această înțelegere este foarte diferită de ceea ce mulți gândesc că înseamnă „legea” în Biblie, și anume, reglementări și reguli pe care trebuie să le urmăm ca să rămânem plăcuți lui Dumnezeu. Nu este așa. Legea se dorește a fi un material didactic care arată cum să trăiești viața cu succes și în siguranță în cadrul relației de legământ pe care Dumnezeu a intenționat să o aibă cu omul de la început, de când l-a creat.

Următoarele două secțiuni ale Bibliei ebraice sunt *Prorocii*, care relatează despre cât de bine și-a însușit poporul lui Dumnezeu acest material educațional și cât a trăit conform lui (profeții timpurii, sau cărțile istorice) și ce ar fi trebuit să învețe din acest material (profeții târzii). Ultima parte a Vechiului Testament (numită în ebraică *Scrierile*) este plină de exemple despre învățători și elevi de succes, sau cu mai puțin succes, și de experiențele lor din domeniul educației. Câteva exemple de reușită pe plan educațional din aceste cărți ar fi Estera, Rut, Daniel și Iov. Printre cele de nereușită ar fi cei patru prieteni ai lui Iov. Cartea Psalmii este o carte de imuri, dar chiar și ea conține cel puțin trei psalmi didactici: 1, 37 și 73.

Evangeliiile sunt pline de materiale cu scopuri didactice, mai ales parabolele Domnului Isus. Multe dintre epistolele lui Pavel încep cu o puternică veste a Evangheliei, dar se termină cu un material didactic, lecții practice pentru viața de zi cu zi. Și cartea Apocalipsa are un conținut didactic. Descoperirea viitorului bisericii lui Hristos este descoperită într-o carte pe care doar Mielul lui Dumnezeu, Isus, Marele Învățător, poate să o deschidă (Apocalipsa 5:1-5).

Nu tot materialul didactic din cărțile lui Moise se aplică în timpurile noastre. Deuteronomul 17:14-20, care cuprinde legea pentru împărat, conține instrucțiuni clare despre alegerea unui rege. Bineînțeles, astăzi noi nu mai desemnăm niciun împărat în biserica noastră. Cum stabilim punerea corectă în practică a acestui material didactic din Scriptură în timpurile noastre?

Termeni precum școală, studiu și educație sunt clar înțeleși în timpurile noastre, dar ei nu sunt uzuali în Biblie. Ea folosește un cuvânt mult mai obișnuit: înțelepciune/înțelept. De exemplu, Vechiul Testament vorbește despre oameni înțelepți, bărbați și femei (2 Samuel 14:2; Proverbele 16:23).

4. Cum a fost apreciată înțelepciunea lui Solomon?

1 Împărați 4:29-34

Împăratul Solomon s-a distins ca un om foarte înțelept care a vorbit despre viața animalelor și a plantelor și a rostit proverbe cu mare înțelepciune, adică în felul unui om învățat. Cărțile Proverbele și Ecclesiastul conțin multe învățături înțelepte cu privire la numeroase subiecte, învățături atribuite lui Solomon, precum și altor învățători înțelepți din timpurile străvechi (Proverbele 1:1; 25:1; 30:1; 31:1).

Conform Bibliei, înțelepciunea se aseamănă foarte mult cu educația noastră de azi. Este ceva ce un om învață de la părinți și de la învățători, mai ales când este tânăr (Ecclesiastul 12:1), dar, de fapt, un om acumulează înțelepciune pe tot parcursul vieții. Înțelepciunea are, în general, o latură practică, de exemplu: învață de la furnici care strâng provizii vara pentru iarnă (Proverbele 6:6-8).

Totuși, înțelepciunea nu este doar o chestiune practică, ci are și o latură teoretică, deoarece începe cu credința în Dumnezeu și urmează anumite principii fundamentale (Proverbele 1:7). Înțelepciunea ne ajută să trăim în mod responsabil și pentru binele altora, și ne ajută să ne ferim de necaz. Dar, la fel ca educația din prezent, nici înțelepciunea nu răspunde la toate întrebările pe care ni le-am putea pune, ci ne dă posibilitatea să fim mulțumiți cu ce știm în timp ce continuăm să căutăm ce este încă necunoscut. Iar aceasta este o atitudine potrivită prin care putem învăța să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să ne încredem în harul Său. Conform cu Ieremia 18:18, rolul învățătorului înțelept este socotit la același nivel cu cel al preoților și profetilor. Toți transmit mesaje din partea lui Dumnezeu către poporul Lui – învățătura din Lege, sfaturi pentru educație și solii deosebite de la Dumnezeu.

Cum putem să învățăm înțelepciunea și apoi să o transmitem celor care vin după noi?

Unul dintre principiile din Scriptură despre educație, demne de luat în seamă, iese la iveală când Isus, Marele Învățător, Se pregătește să plece de lângă elevii, sau ucenicii Săi. Aceștia fuseseră cu El timp de trei ani și jumătate, aproximativ perioada alocată acum învățământului liceal sau universitar. De cele mai mult ori, absolvenții sunt considerați pregătiți să se descurce singuri la finalizarea unui ciclu de studii.

Dar Isus știa mai bine, așa că le-a asigurat urmașilor Săi o instruire continuă sub tutela Duhului Sfânt. În alte părți, acest învățător, sau îndrumător, este identificat ca Mângâietor sau Apărător (în greacă, *parakletos*), care le va fi dat urmașilor lui Isus pentru totdeauna (Ioan 14:16,17). El este numit Duhul adevărului. Deși Duhul Sfânt nu este în primul rând educator, lucrarea Sa este și educațională, îndeosebi cu privire la căutarea și găsirea adevărului.

5. Potrivit lui Pavel, ce este foarte important în cadrul educației?

1 Corinteni 2:1-16

Pavel începe prin a le reaminti membrilor bisericii din Corint că, atunci când a venit prima dată la ei, le-a vorbit despre Isus Hristos și despre El răstignit, nimic altceva (vers. 2) – nicio înțelepciune extraordinară, ci doar Evanghelia. Dar vestirea Evangheliei nu a însemnat sfârșitul înțelepciunii (vers. 6), deoarece, odată ce creștinii s-au maturizat, apostolul s-a întors să-i învețe înțelepciunea, lucrurile pe care Dumnezeu le-a ascuns înainte de geneza lumii (vers. 7), chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu (vers. 10).

Atunci când Duhul Sfânt Se unește cu duhul celui care învață, totul se va cerceta sub călăuzirea Lui. Cât de profund va fi acel studiu și câtă învățătură se va deschide înaintea celor care sunt conduși de Duhul Sfânt! Capitolul se încheie cu un citat din cartea profetului Isaia: „Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui?” (Isaia 40:13). Profetul care le vorbea oamenilor obișnuiți din timpul său ar fi spus că nimeni nu poate face acest lucru. Însă Pavel a corectat această percepție, concluzionând: „Noi avem gândul lui Hristos”, adică, un creștin plin de Duhul Sfânt are acces chiar și la gândul lui Dumnezeu, și astfel, la orice grad de învățătură și pricepere (vers. 10-13) de care ar fi nevoie pentru a cunoaște calea neprihănirii.

Marea însărcinare de vestire a Evangheliei (Matei 28:18-20) a dat startul unei mișcări religioase extraordinare. Câțiva apostoli, sau misionari (ambii termeni înseamnă „cei trimiși”), au mers în lumea întreagă și au strâns învățăcei, i-au transformat în ucenici, i-au chemat să creadă în Isus, i-au botezat și au început să-i învețe toate lucrurile poruncite de Isus. Erau creștini convertiți din toată lumea, reprezentând culturi diferite, vorbind limbi diferite, care au ieșit din apa botezului pentru a intra într-o școală și a începe să fie instruiți, sau educați. Aveau încă multe de învățat.

Creștinii învață tot timpul nu doar dintr-o curiozitate intelectuală sau din zelul de a dobândi cunoștințe, ci pentru că viața creștină și credința cuprind fiecare aspect al vieții de zi cu zi. Epistolele din Noul Testament conțin atât vestirea (*kerygma*), cât și instruirea (*didache*). Un exemplu de vestire este în 1 Corinteni 2:2, iar de educație începe în capitolul 4 și continuă, cu întreruperi, în restul epistolei. Ce trebuie să învețe creștinii? Despre muncă, odihnă, relații sociale, relații în cadrul comunității, biserică și închinare, științe economice, filantropie, relații cu autoritățile, consiliere, sistemul familial, relații de căsătorie și creșterea copiilor, hrană și prepararea ei, îmbrăcăminte, chiar și despre îmbătrânire și pregătirea pentru finalul vieții, despre viața personală și despre viața în această lume. Pricipea nu vine de la sine. Ea trebuie să fie dobândită.

Studiu la rând:

Ieremia 12–18

Evanghelizare, subcapitolul „Responsabilitatea membrilor evlavioși...”

1. Din ce cauză se plânge profetul că piereau vitele și păsările?

2. Despre cine spune Domnul că rosteau „închipuiri scoase din inima lor”?

3. Cine este comparat cu „o potârniche care clocește niște ouă pe care nu le-a ouat ea”?

4. Cine și de ce apucase pe „cărări și drumuri nebătute”?

5. Ce trebuie să facă ceilalți dacă un membru al casei lui Hristos cade în ispită?

I. Privire generală

Educația este un dar prețios care nu ar trebui subestimat. La fel ca oricare alt dar bun pe care îl primim, și acesta este „de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17). Se poate spune că Dumnezeu are inima unui învățător. Învățătorilor le place să le împărtășească elevilor lor tot ce știu, iar Domnul Isus ne arată că așa sunt și El, și Tatăl: „Pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15:15). Ce ar fi să citim Biblia prin prisma relației elev-învățător? Sau vă propun să-L ascultăm pe Învățătorul nostru ceresc și să ne întrebăm ce încearcă Dumnezeu să ne învețe azi din acest studiu. Și o plimbare pe afară poate fi o ocazie de a învăța de la Marele Învățător, de a ne aminti cât de des a folosit El natura ca pe o „tablă” dintr-o școală. Noi trebuie să ne deprindem să acceptăm rolul de elevi, dacă dorim să apreciem pe deplin darul educației de la Dumnezeu.

Poate că Dumnezeu ne-a făcut „după chipul Lui” pentru ca asemănarea cu El să ne ajute să înțelegem dragostea Sa față de noi și descoperirile pe care ni le face despre Sine. Studiul vorbește despre o „întâlnire a gândurilor”, cel divin cu cel uman, care permite să aibă loc această comuniune. Faptul de a fi raționali este una dintre calitățile care ne deosebesc de restul creației. În ce măsură ar trebui să ne baziem pe capacitatea de a raționa pentru a înțelege planul de mântuire?

II. Comentariu

Acest studiu a subliniat importanța faptului de a-L vedea pe Dumnezeu ca Învățător divin și pe noi, ca elevi ai Săi. Coroana învățaturii Sale este planul de mântuire și restaurarea acestei lumi pierdute. Noi trebuie nu doar să învățăm despre acest plan, ci să le spunem și altora despre el. Problema este că devine din ce în ce mai greu să transmitem adevărurile Evangheliei unor oameni care nu împărtășesc premisele care stau la baza viziunii creștine.

De exemplu, poate că un creștin dorește să dea mărturie prezentându-i unui coleg de facultate un verset din Biblie, dar își dă seama repede că prietenul consideră Biblia o compilație de mituri fără nicio credibilitate. Și atunci, ce urmează? Dacă nu amintește de Biblie și trece direct la a-i explica cum L-a trimis Dumnezeu pe Isus să moară pentru păcatele noastre, creștinul este întâmpinat cu o privire disprețuitoare când rostește cuvântul *păcat*. „Păcat?” zâmbește prietenul compătimitor. „Păcatul este un concept demodat, de pe vremea când religia controla societatea.” Am trecut dincolo de moralitatea obiectivă. Cu alte cuvinte, ceea ce pentru tine ar putea fi un „păcat”, într-o altă cultură ar putea fi o virtute. Creștinul se luptă să pară netulburat și, cu un ultim efort, spune că

Isus este „Calea, Adevărul și Viața” și că mântuirea se poate găsi în El, dacă noi credem. Cu un aer de superioritate, prietenul îl bate ușor pe umăr pe creștin și îi spune că studiile postmoderne au demonstrat că termenul „adevăr” este problematic și irelevant. Colegul își exprimă satisfacția că prietenul său creștin a găsit o cale care îi aduce pace, dar îi spune că el se află pe un drum diferit. Ei se despart și creștinul rămâne să se întrebe de ce în această ocazie de a da mărturie lucrurile nu au mers așa cum sperase.

Oricât ar suna a înfrângere, scenariul sugerat evidențiază cel puțin o altă problemă. Există două atitudini distincte pe care creștinul este încurajat să le adopte. Una – să se roage ca prietenul lui de facultate să vadă lumina și să-și exerseze credința în ciuda încărcăturii grele de argumente intelectuale ce îl constrâng să nu creadă. Și a doua ar fi tot să se roage, dar să se afunde apoi în literatura academica relevantă despre filozofie, teologie biblică și sistematică, istorie, studii despre credință și știință și alte materii care l-ar pregăti să facă față mai eficient preocupărilor sceptice ale prietenului. Deci, cum rămâne? Te rogi și lași lucrurile așa cum sunt sau profiți de democratizarea informației și cauți să te instruiesti la cele mai înalte niveluri într-o situație dată și continui, de asemenea, să te rogi?

De discutat

Pune întrebările de mai sus în grupa ta de la Școala de Sabat și vei primi răspunsuri înflăcărâte din ambele laturi ale problemei. Un pasaj care în mod inevitabil ne vine în minte este cel din 1 Corinteni 2:1,2: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” În secțiunea care urmează vom analiza îndeaproape acest pasaj.

La prima citire a pasajului, s-ar putea ajunge la concluzia că singura strategie de a face evanghelizare este să facem referire la Isus și la crucificarea Lui. Evitarea discuțiilor despre înțelepciune și vorbire „strălucită” pare a fi un lucru bun. Dar sunt niște semnale de alarmă în dreptul acestei interpretări. În primul rând, este împotriva multor predici din cartea Faptele în care argumente alese cu grijă, dovezile istorice și logica sunt folosite în mod eficient pentru a-i convinge pe ceilalți cu privire la identitatea lui Isus Hristos și învierea Sa (de exemplu, Faptele 2 și 7). De fapt, Pavel va folosi în aceeași epistolă instrumentele acestea pentru a susține în mod convingător adevărul despre înviere (1 Corinteni 15). Următoarea alternativă și interpretările contextualizate sunt oferite în parte de apologetul creștin J.P. Moreland, în lucrarea sa *Love Your God With All Your Mind* (p. 58).

1. Există o întrebuintare falsă și plină de mândrie a rațiunii care nu conduce la răspândirea Evangheliei. Rațiunea în ea însăși și „înțelepciunea de sus” nu pot fi condamnate, ci doar abuzarea de ele. „*Hubris* (mândria) este luată în vizor, și nu *nous* (mintea). Dumnezeu a ales lucrurile bune (*moria*) care au fost ofensatoare pentru mândria umană, nu pentru rațiunea folosită în mod corespunzător. De exemplu, ideea despre un Dumnezeu crucificat a fost atât de ofensatoare, încât spiritul grecesc ar fi socotit-o dezgustătoare din punct de vedere moral.”

2. Și Pavel s-ar fi putut gândi să folosească retorica greacă. Oratorii greci se mândreau că sunt capabili să argumenteze în mod convingător orice aspect al unei probleme, pentru un preț corespunzător. Adevărul unei chestiuni devine secundar în acest context și câștigă cine ține cel mai iscusit și rafinat discurs. Pavel ar fi putut foarte bine să dorească să se distanțeze de aceste metode.

3. Pavel ar fi putut să susțină cu argumente că, pentru a transmite Evanghelia, rațiunea nu e de ajuns. Nu este posibil să începi cu principiile logicii și ale deducției și să ajungi cumva la un salvator divin crucificat și înviat. Revelația, mărturia profetică și cea apostolică, îndemnul Duhului Sfânt și credința sunt componente necesare în asociere cu rațiunea pentru a face pasul de la necredință la angajament față de Hristos.

Există câteva lucruri care, la Pavel, sunt greu de înțeles (2 Petru 3:16). Contextul ajută. De asemenea, pentru că este bine să credem că el nu e un ipocrit care își încalcă propriul sfat, este întotdeauna înțelept să ne uităm la modul în care el însuși pune în practică sfatul când scrie și predică. Deci, atunci când spune: „Îl predic doar pe Isus Hristos, și pe El răstignit”, chiar și o lectură rapidă a pasajului din Romani 1–12 ne ajută să ne dăm seama că predica lui despre Hristos cel răstignit poate echivala cu un tratat teologic voluminos, dificil, inedit, profund și strălucitor care le-a oferit cercetătorilor material de studiu timp de secole.

Relația dintre credință, rațiune, teologie academică, studiu biblic personal, rolul Duhului Sfânt, evanghelizare și educație adventistă este destul de neclară pentru mulți creștini. Mulți nu înțeleg de ce ar trebui să-și trimită copiii să facă studii superioare de teologie în instituții de învățământ adventiste când ei au deja la îndemână Biblia, scrierile lui Ellen G. White și Duhul Sfânt. De ce să nu economisească mii de dolari când pot să facă un curs gratuit de studii biblice, de tip *Sola Scriptura*, prin poștă sau on-line?

Această întrebare ne duce înapoi la povestea noastră despre un tânăr creștin care încearcă să dea mărturie unui prieten de facultate și despre responsabilitățile lui în materie de educație, pentru a putea aborda întrebările

prietenului. Dacă Cerul așteaptă ca tânărul creștin doar să se roage și să citeze versete, atunci pare rezonabilă ideea că nu are nevoie să aibă nici studii superioare, nici să continue să învețe pe cont propriu (nu oricine își poate permite o experiență de facultate la prima mână, dar putem învăța din materialele scrise și resursele celor care își pot permite). Poate două citate ne vor îndruma în direcția corectă, unul care îi aparține lui Petru și celălalt, lui C.S. Lewis:

„Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este voi, dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15).

„Dacă toată lumea ar fi creștină, s-ar putea să nu conteze dacă toată lumea este educată. Dar o cultură va exista în afara bisericii, fie că există și înăuntrul ei sau nu. De aceea, trebuie să existe o filozofie bună, măcar pentru a se da niște răspunsuri filozofiei greșite, dacă nu din alte motive.” – C.S. Lewis (<https://www.goodreads.com/quotes/573332-if-all-the-world-were-Christian-it-might-not-matter>)

III. Aplicație

Cum L-au văzut oamenii pe Isus când a fost pe pământ? Caută în cele patru evanghelii de câte ori a fost numit *Răscumpărător* și nu vei găsi nimic. Încearcă apoi să cauți cuvântul *Mântuitor* și îl vei găsi de trei ori: o dată a fost rostit de un înger, o dată de Maria, în cântecul ei de laudă, și apoi de samaritenii care au auzit mărturia femeii de la fântâna lui Iacov. Apoi, caută *Rabbi*, sau *Învățător*, și putem vedea imediat cum L-au perceput oamenii pe Isus. Bineînțeles, El a fost mai mult decât un învățător, dar ideea este că nu a existat un timp în lucrarea Sa în care să nu fi fost învățător.

1. Lucrarea Lui de mântuire este strâns legată de lucrarea de învățare. Cum influențează acest aspect modul în care vestim Evanghelia și ce fel de educație ar trebui să dobândim?

2. Citește Predica de pe Munte sau Epistola lui Pavel către romani și observă că au și o perspectivă teoretică, și una practică. Când te uiți la viața ta chiar acum, care dintre cele două laturi ale dezvoltării necesită atenție? Ai nevoie să faci sau să înveți mai mult? Dacă este ultima, ce crezi că trebuie să înveți?